

сждия, добива възможност да се произнесе въ единъ или другъ смисълъ върху рекламациитѣ, които дадено лице има да отправи до този или онзи агентъ на властѣта.

Такава е, въ общи черти, главната роль на печата въ обикновени врѣмена. Въ размирни врѣмена прѣвъ неговъ дългъ е да не се увлича. Но, ако той усѣти, че вълнението обхваща на дълбоко народнитѣ слоеве; ако види, че обществото се готви да се впусне срѣщу властѣта, печатътъ трѣбва открито да влѣзе въ борбата и да даде подкрѣпата си на това, което, споредъ него, е справедливо.

Въ двѣ думи, прочее, рольта на печата въ всѣко врѣме е да постави гражданина при такива условия, при които той на всѣки моментъ да има върна рѣдстава за положението на страната. А отъ това трѣдва, че неговото поле на дѣйствие не трѣбва и не може да бѣде стѣснявано съ никакви мѣрки отъ страна на властѣта.

„Убийството на единъ човѣкъ е унищожение на едно разумно сщество, но ограничението на печата е убийство на самия разум“, казва Милтонъ.

Отъ всичкитѣ аргументи, изваждани прѣзъ вѣковетѣ противъ свободата на печата, два по-сериони сж достигнали до наше врѣме: свободната преса, казватъ нѣкои, ще принесе лоша услуга на обществото, ако изпадне въ ржцѣтъ на неморални хора; тя ще бѣде силно орждие въ ржцѣтъ на гешефтери, твърдятъ други, а тѣ винаги ще си служатъ съ това орждие противъ интереса на широкитѣ народни маси.